

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Велико Търново , 03.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на десети февруари, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ДИМИТРИНКА ГАЙНОВА

като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА Въззивно
търговско дело № 20204001000301 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивно производство по чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение №83 от 30.06.2020г., постановено по т.д. №283/2019г.,
Окръжен съд-Плевен е прекратил на основание чл.517 ал.4 ГПК Херера
Евротранс ЕООД-гр.Плевен, със седалище и адрес на управление гр.Плевен,
*****, представлявано от управителя Л. Л. В.. Осъдил е Херера Евротранс
ЕООД-гр.Плевен да заплати на Шел България ЕАД, със седалище и адрес на
управление гр.София, бул.Ситняково №48, Сердика офис, ет.8,
представлявано от изпълнителния директор К. С., направените по делото
разноски в размер на 50,00 лева, за заплатена държавна такса, както и
сумата 150 лева, за адвокатско възнаграждение, редуцирано до минимума по
чл.7 ал.1 т.4 от Наредба №1/2004г.. Постановено е препис от решението, след
влизането му в сила, да се изпрати на Агенцията по вписванията, за
отразяване на прекратяването на дружеството по партидата му в Търговския
регистър, както и за определяне срока на ликвидацията му и за назначаване на
ликвидатор от длъжностното лице по регистрацията съгласно чл.517 ал.4
изр.3 от ГПК във връзка с чл.266 и сл. от ТЗ.

Постъпила е въззивна жалба от ответника Херера Евротранс ЕООД-гр.Плевен, представлявано от управителя Л. В..

Жалбоподателят моли Апелативният съд да отмени първоинстанционното решение на Окръжен съд-Плевен и вместо него с решението си по съществото на спора да отхвърли предявения иск. Претендира за присъждане на направените разноски по делото.

Прави оплакване за постановяване на обжалваното решение в нарушение на чл.517 ал.1 изр.3 от ГПК. Дружеството ответник не било уведомено за налагането на запора. Поради това не били налице всички предпоставки за овластяването на кредитора да предяви иск за прекратяване на дружеството ответник и предявеният иск бил преждевременно заведен.

В съдебно заседание не се явява представител на въззивника.

С бланкетна писмена молба от 08.12.2020г. поддържа изцяло жалбата и прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Постъпил е отговор от ищеца Шел България ЕАД-гр.София, представлявано от изпълнителния директор К. С., чрез пълномощника адвокат К.Н..

Въззиваемият моли Апелативният съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди обжалваното решение, като правилно.

Счита, че обжалваното решение е правилно. Запорът е вписан в Търговския регистър по партидата на ответното дружество. Съгласно чл.401 от ГПК запорът произвежда действие от момента на вписването му, тъй като същото е в общодостъпния раздел на сайта на Търговския регистър и всеки, включително ответникът има гарантирана възможност да види така наложения запор. Съгласно чл.517 ал.4 от ГПК съдът отхвърля иска, само ако вземането на вискателя е удовлетворено преди първото по делото заседание.

С бланкетна писмена молба от 04.12.2020г. пълномощникът адвокат К.Н. заявява, че поддържа отговора на жалбата и претендира за присъждане

на направените разноси по делото в размер на сумата 1 560 лева, адвокатско възнаграждение по реда на Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК, с вписана в него претендирана сума от 1 560 лева за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание въззиваемият не се представлява.

Като разгледа направените във въззивната жалба оплаквания, възраженията в отговора, прецени събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение в границите на правомощията си Апелативният съд приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима като подадена против подлежащ на обжалване съдебен акт, в срок и от легитимирана страна, която има правен интерес да обжалва.

Разгледана по същество е неоснователна.

При обсъждане на нейната основателност приема за установено следното.

Производството пред Плевенския окръжен съд е образувано по искова молба, подадена от ищеца Шел България ЕАД-гр.София срещу ответника Херера Евротранс ЕООД-гр.Плевен, в която и по делото се твърди, че въз основа на изпълнителен лист №4250 от 24.07.2018г. по ч.гр.д. №5440/2018г. на Районен съд-Плевен, по който ищецът има вземане от Л. В., е образувано изп.д. №1289/2018г. по описа на ЧСИ Ц. Н.. Наложен бил заповор върху дружествените дялове в ответното дружество, притежавани от Вадински. Запорът бил вписан в Търговския регистър по партидата на ответното дружество. С постановление по посоченото изпълнително дело ЧСИ е овластил ищеца да предяви иск по чл.517 ал.4 от ГПК за прекратяване на Херера Евротранс ЕООД-гр.Плевен. До предявяването на иска длъжникът по изпълнителното дело не бил платил нищо, включително не бил платил никаква сума и след датата на налагане на заповор 25.03.2019г.

Предвид изложеното ищецът моли съдът на основание чл.517 ал.3 ГПК да постанови решение, с което да прекрати Херера Евротранс ЕООД, да го

обяви в ликвидация и да постанови вписване на решението в търговския регистър към Агенцията по вписванията.

Ответникът Херера Евротранс ЕООД-гр.Плевен, представлявано от управителя Л. Л. В., не представя в срок отговор по реда на чл.131 от ГПК.

С писмена молба от 05.06.2020г. Вадински оспорва иска. Твърди, че ищецът не е „упълномощен“ да го предяви. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение. С писмена молба от 24.06.2020г. уточнява възражението си, а именно че Агенцията по вписванията първо е трябвало да го уведоми за запора и едва след това ЧСИ да „упълномощи“ кредитора да предяви иска, като в случая това не било направено.

Като прецени събраните по делото доказателства и като взе предвид становищата на страните Апелативният съд приема за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК Въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Следователно относно правилността на първоинстанционното решение Въззивният съд е обвързан и следва да се произнесе в рамките на наведените от страните оплаквания, като обаче следва служебно да провери спазването на императивни материалноправни разпоредби, приложими към спора / съгласно т.1 от ТР №1/2013г. на ОСГТК на ВКС/.

Според настоящия състав на Апелативния съд обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Относно правилността на същото съобрази следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.517 ал.3 от ГПК за прекратяване на ответното дружество по предявения иск от ищеца.

Установява се следната фактическа обстановка.

По силата на изпълнителен лист, издаден от Районен съд-Плевен по ч.гр.дело, длъжникът Л. В. е осъден да заплати на ищеца като кредитор сумата от 70 000 лева, главница, заедно със законната лихва върху нея

считано от 20.07.2018г. до окончателното изплащане; както и сумата 1 400 лева заплатена държавна такса и 2 520 лева за юрисконсултско възнаграждение. Въз основа на изпълнителния лист е образувано изп.д. №1289/2018г. на ЧСИ Ц. Н., от района на Окръжен съд-Плевен. По него е наложен запор върху дяловете, притежавани от длъжника в Херера Евротранс ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.Плевен, вписан на 04.03.2019г. в Агенцията по вписванията, Търговски регистър, по партидата на ответното дружество, под № 20190304090709. С постановление от 25.03.2019г. по изп.д. №1289/2018г. ЧСИ Ц. Н. е овластил Шел България ЕАД да предяви пред Окръжен съд-Плевен иск за прекратяване на Херера Евротранс ЕООД т.е. го е овластил с правата по чл.517 ал.3 от ГПК.

Видно от служебна справка в Търговския регистър едноличен собственик на Херера Евротранс ЕООД-гр.Плевен, с ЕИК 200422201, е Л. Л. В..

В предвидения в разпоредбата на чл.517 ал.3 от ГПК тримесечен срок ответното дружество не е изплатило задължението на Л. В. към ищцовото дружество, съответстващо на имуществото на едноличния собственик – длъжник, остойностено по реда на по реда на чл.125 ал.3 от ТЗ във връзка с чл.113 от ТЗ.

При тези приети за установени факти Апелативният съд прави следните правни изводи.

Предявеният иск е с правно основание чл.517 ал.3 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.517 ал.3 от ГПК когато изпълнението е насочено върху дял на ограничено отговорен съдружник, съдебният изпълнител връчва на дружеството изявлението на вискателя за прекратяване участието на длъжника в дружеството, като след изтичането на три месеца съдебният изпълнител овластява вискателя да предяви иск пред Окръжния съд по седалището на дружеството за неговото прекратяване. Съдът отхвърля иска, ако се установи че дружеството е изплатило на вискателя припадащата на съдружника длъжник част от имуществото, определена съгласно чл.125 ал.3 от ТЗ, или че вземането на вискателя е удовлетворено. Ако прецени, че искът е основателен, съдът прекратява

дружеството. Прекратяването се вписва служебно в търговския регистър, след което се извършва ликвидация.

Съгласно текста на чл.517 ал.4 изр.1 от ГПК когато изпълнението е насочено върху всички дялове в дружеството, искът за прекратяването му може да бъде предявен и след вписването на запора, без да се спазват изискванията на чл.96 ал.1 от ТЗ, без връчването на изявление за прекратяване на дружеството или на участието на длъжниците в дружеството.

Според Апелативния съд в случая са налице тези предпоставки на чл.517 ал.3 и ал.4 от ГПК за прекратяване на ответното дружество.

Единственото възражение на ответника респективно оплакване във въззивната жалба е, че наложеният заповор не му бил съобщен от частния съдебен изпълнител. Това оплакване е неоснователно, тъй като заповорът е вписан в Търговския регистър по партидата на ответното дружество на 04.03.2019г., а исковата молба е подадена след изтичането на повече от три месеца, а именно на 17.12.2019г. Съгласно чл.401 от ГПК заповорът произвежда действие от момента на вписването му, тъй като същото е в общодостъпния раздел на сайта на Търговския регистър и всеки, включително ответникът има гарантирана възможност да установи наличието на така наложения заповор. Съгласно разпоредбата на чл.517 ал.4 от ГПК, когато изпълнението е насочено върху всички дялове в дружеството, искът за прекратяването му може да бъде предявен след вписването на запора в Търговския регистър. Следователно в хипотезата на еднолично дружество с ограничена отговорност, какъвто е настоящият случай, не е задължително да бъде уведомен ответникът за налагането на запора, достатъчно е вписването му, както и не е необходимо връчване на изявление за прекратяване на дружеството.

Освен това съгласно чл.517 ал.4 от ГПК, за да бъде отхвърлен искът по чл.517 ал.3 от ГПК за прекратяване на ответното дружество, е задължително вземането на вискателя да е удовлетворено преди приключване на първото заседание по делото. Безспорно е, че в този срок, а и досега, длъжникът не е погасил чрез плащане задължението си към ищеца.

По изложените съображения предявеният иск се явява основателен и

доказан, и следва да бъде уважен. Следва съдът да изпрати препис от решението на АВ-ТР за вписване. Следва съдът да постанови извършването на ликвидация.

В обжалваното решение Плевенският окръжен съд е стигнал до същия краен решаващ извод.

Като правилно и по реда на чл.271 от ГПК обжалваното решение на Окръжен съд-Плевен, следва да бъде изцяло потвърдено.

По делото е предявен иск с правно основание чл.517 ал.3 от ГПК, която разпоредба се намира в раздела Изпълнително производство на ГПК и по-конкретно в глава 45 Изпълнение върху вземания на длъжника. Поради това дължимото адвокатско възнаграждение в полза на въззиваемия ищец, каквото въззивникът ответник му дължи съгласно чл.78 от ГПК при уважаване на иска и отхвърляне на жалбата против първоинстанционното решение, за една инстанция, следва да се определи по реда на чл.10 т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като жалбоподателят прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ищеца, както в Първата инстанция, така и в настоящата инстанция. По посочения начин дължимото адвокатско възнаграждение, което следва да се определи за всяка една от двете инстанции е в размер на сумата по 200 лева, или общо 400 лева, която сума въззивникът следва да заплати на въззиваемия. Следователно за Първа инстанция ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищцовото дружество още 50 лева, за адвокатско възнаграждение, като решението на Окръжния съд се потвърди и в частта за разноските, а за Въззивна инстанция следва ответното дружество да заплати на ищеца още 200 лева, адвокатски хонорар.

Водим от изложеното Апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №83 от 30.06.2020г., постановено по т.д. №283/2019г., на Окръжен съд-Плевен.

ОСЪЖДА Херера Евротранс ЕООД,, със седалище и адрес на управление гр.Плевен, *****, представлявано от управителя Л. Л. В., с ЕИК200422201, да заплати на Шел България ЕАД, със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Ситняково №48, Сердика офис, ет.8, представлявано от изпълнителния директор К. С., с ЕИК831915840, сумата 200 лева, разноси за тази инстанция, за адвокатски хонорар, както и още 50 лева за адвокатски хонорар за Първа инстанция, освен присъдените с първоинстанционното решение разноси: 50 лева за заплатена държавна такса и 150 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____